

Павліченко Анна

Очі

2-ге видання

Київ
2023

УДК 821.161.2-1
П12

Павліченко А.
П12 Очі / Павліченко Анна. 2-ге вид. Київ : Видавництво Ліра-К,
2023. 80 с.
ISBN 978-617-520-608-9

«Очі» перша збірка Павліченко Анни, з м. Київ. Висвітлює історичні події Українсько-російської війни, є автобіографічними, а фундаментом слугує сюжетна лінія кохання. Вимальовується потужний контраст ліричної поезії в холодних обставинах війни.

Вірші несуть в собі ідею перемоги, незламність, боротьбу з ворогом та зрадниками, що пронизані коханням до головного героя, який потрапив в полон. В них віддзеркалення душі війни та історії нашої епохи, при цьому сповнені вірою та коханням.

У віршів драматургічна структура, з використанням широкої палітри художніх засобів, що дає змогу читачу формувати образ і бачити між рядків.

Ілюстрації Анни Павліченко, доповнюють образи деталями.

УДК 821.161.2-1

ISBN 978-617-520-608-9

© Павліченко А., 2023
© Видавництво Ліра-К, 2023

Пролог

В кожного свій досвід і натхнення. І в кожного в житті є люди, що лишаються досвідом, а є люди що лишаються натхненням. Комуś щастя дарує плече допомоги, серед рутини буденності. Комуś маєш персонального лікаря, або помічника по справах. Все добре тихо пливе ваше життя, і часом спливає внікуди... А комуś опорою стає прірва, в яку ти летиш, і невідомий голос скаже: - "Ти все зможеш". Виникає бажання дізнатись хто тут? І мимоволі починаєш хапатися за корінці і виступи, бо цікавість це шлях у майбутнє. І ти вже не летиш до долу, а на гранітному виступі стоїш. "Як же я зможу?" - "Ти знаєш.", твердо тобі скаже голос, і як закарбує на вік. А далі, ніби до цього не ясний механізм починає керувати тобою. Крила здіймають у гору і витягають тебе з пастки. Але крила - твої, не чужі. Просто невідомі тобі раніше у власній зневірі. А що далі? Прірва що була під ногами

перетворюється на жорсткий каркас, але ще із стирчаками-кілками, по яких не можливо рухатись. "Ти справишся, бо сильна". Лишаєшся на одиниці на сталевих прутах, що гостряками як списами могли проштрикнути твоє тіло, завдаючи нестерпного болю. Відчуваєш погляд Янгола. І вмить вони тануть під твоїми ногами і створюється жорсткий каркас, міцний і надійний міст через прірву. "Дякую, ти врятував мене". - "не потрібно дякувати, ти сама все зробила, бо дуже сильна".

Проходиш по мосту, як калейдоскоп - життям. Всі яскраві події і триумфи, втілені мрії, а Янгол йде поруч. Щось знову обривається... - "я не янгол, мушу йти". - "Але зачекай! лишись, з тобою мені не страшно жити!"...

Присвячується моєму коханому чоловіку
Сьомочкіну Кості.

Добровольцю, відважному воїну. Прекрасній
людині що дала мені крила на все життя...

Героям Слава!

Музика для нас

І крок назустріч, реверанс
І ми з тобою танцюєм вальс.
І з неба сніг, як зорепад.

У світлі ліхтарів кружляє снігопад.
Ти чуєш, вперше музика звучить,
Знайомить нас та поріднить.

А далі ти зробивши крок,
Ведеш мене алеєю зірок.
Та раптом - щось не так
І почуття заграють рок,
Повівши в сторону танок.
Триває далі музики урок.

Нарешті взявши висоту,
Глибокий погляд, німоту,
Ми єдине ціле половини.
І за мотивами латини,
Пристрасть танцю з Аргентини.
Тримаєш стан щасливої дружини.

Чарівна музика луна для нас,
Настав спокійний літній час.
Тепло кохання, як у перший раз,
І легко разом затанцюєм джаз.

Роки ідуть та разом ми,
Хоч все ближче до зими.
Не припиняється танок,
Серед бурі та зірок.
Повільний вальс міняє рок.

Несподівано задзвонив телефон,
Щось заклинило наш грамофон.
На тому дроті був твій батальйон...
Жахливий таки справдився сон.
В якому музика вже не бринить,
Чорна безодня хоче нас розділить.
Але нашу мелодію їм не спинить!

16.09.2022

Кадр з життя №1 Весілля 2019 р. г. Пін Іван

Знайомство

Дивитись в твої очі,
Жити цією миттю.
Насолодитися очей блакиттю.

Так ніби ми разом - вічність.
Але наша юна ще ніжність,
Звична доросла пристрасть.

Дарувати тобі Всесвіт,
Відкривати нові грані,
Не заглядати в далекі далі,
Не забігати і не гади.

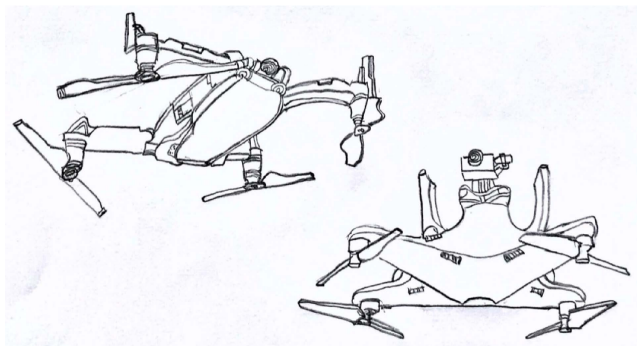
А просто жити на повні груди,
Те що старе - забути.
Відчути на плечах крила.

Не відчувати плину часу,
А просто разом поволі жити.
Мов в "дежавю" - вічно любити.

І просто бути вдячними долі,
За те що зорі для нас на небі,
За те що світанки під сонцем щирі,
І не має більшої мрії...

Почуття наші нести вічно.
Розквітати у дітах-квітах,
Себе відродити знову.
Розкривати все нові грані,
Навіть коли сивим стане літо.

21.01.2019

Особливі Очі

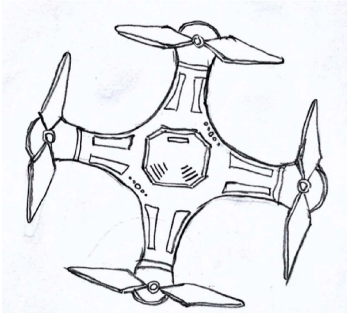
Є «особливі» серед нас,
Такі хороші на показ.
І приховавши свій анфас,
Змінює колір шкіри, ящір враз...
Віддасть злочинний свій наказ.

Та Очі бачать, серце б'є,
Простий солдат окоп довбе.
І Пташечка розвідає усе,
Палкі Привіти одішле...

Простий солдат давно не спить,
І часом ніде і води попить.
Та головне для нього - ворогів топить
У морі Чорнім, чи в броні палить.

Сволота тихо все зливає,
Кармани, пузо набиває.
Сподіваючись ракетю сліди затре,
Коли своїх воно до ворога зашле.

Та Бог все бачить, він ведучий,
А люд до правди в нас жагучий.
За мить він знищить рід пацючий,
Настав твій час смердючий.

Битва

На землю ніч лягає тихо.
Та лиш не спить мудрець,
Він гостро бачить де підходить лихо.

Підкралася то - не чорна птиця.
Кривавий слід, бо їй не спиться,
Підступна і непрохана нічниця...

Та стежить пильно око його,
На повний оберт голова у нього.
В прицілі чітко бачить він малого.

Багато гри, смутних вистав,
Та час смерті кажана настав!
І мудрий сич із сховика його дістав.

Не житиме тепер в чужій печері,
А зрадник попаде в тюремні двері.
Сич перемогу відсвяткує повечері.

07.09.2022